

Отримано: 03 травня 2026 р.

Прорецензовано: 13 травня 2026 р.

Прийнято до друку: 18 травня 2026 р.

Email: h.leshchenko@chdtu.edu.ua

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-5316-0628>

Email: l.hrechukha@chdtu.edu.ua

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0007-0992-0750>

Email: a.yu.makota.fht25@chdtu.edu.ua

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0000-9417-7031>DOI: [http://doi.org/10.25264/2519-2558-2026-30\(98\)-160-163](http://doi.org/10.25264/2519-2558-2026-30(98)-160-163)

Лещенко Г. В., Гречуха Л. О., Макота А. Ю. Способи відтворення власних назв у перекладі роману Трумена Капоте «Інші голоси, інші кімнати». Наукові записки Національного університету «Острозька академія»: серія «Філологія». Острог: Вид-во НаУОА, 2026. Вип. 30(98). С. 160–163.

УДК: 811.111:81'255.4

Лещенко Ганна Веніамінівна,

докторка філологічних наук, професорка,
завідувачка кафедри прикладної лінгвістики та перекладу
Черкаського державного технологічного університету

Гречуха Леся Олександрівна,

кандидатка філологічних наук, доцентка,
доцентка кафедри прикладної лінгвістики та перекладу
Черкаського державного технологічного університету

Макота Анна Юрївна,

студентка I курсу другого (магістерського) рівня
спеціальності В11.10 «Прикладна лінгвістика»
Черкаського державного технологічного університету

СПОСОБИ ВІДТВОРЕННЯ ВЛАСНИХ НАЗВ У ПЕРЕКЛАДІ РОМАНУ ТРУМЕНА КАПОТЕ «ІНШІ ГОЛОСИ, ІНШІ КІМНАТИ»

У статті досліджено особливості відтворення власних назв у перекладі роману Трумена Капоте «Інші голоси, інші кімнати». Проаналізовано теоретичні підходи до класифікації онімів у сучасному мовознавстві та перекладознавстві, окреслено основні функції власних назв у художньому тексті та їхню роль у формуванні авторської концепції твору. Особливу увагу приділено функціонально-стилістичним особливостям антропонімів і топонімів, які беруть участь у створенні художнього простору роману, формуванні системи психологічних і соціокультурних опозицій, а також актуалізації мотивів самотності, відчуження та внутрішнього пошуку.

У ході дослідження встановлено, що оніми у творі виконують як номінативну, так і смислову функцію, характеротворчу та інтертекстуальну функції. Здійснено кількісний аналіз онімного простору роману, у результаті якого виявлено домінування антропонімів і топонімів. Проаналізовано основні способи перекладу власних назв в українському перекладі роману. Визначено, що найчастіше при передачі онімів використовуються транскрипція, транслітерація та калькування. З'ясовано, що вибір перекладацького прийому залежить від структури оніма, ступеня його культурної маркованості, наявності усталених відповідників у мові перекладу та необхідності збереження інтертекстуального потенціалу власної назви. Доведено, що адекватне відтворення онімів є важливим чинником збереження художньої цілісності твору та реалізації авторської інтенції у перекладі.

Ключові слова: онім, власна назва, антропонім, топонім, художній переклад, транскрипція, транслітерація, калькування, Трумен Капоте.

Hanna V. Leshchenko,

Doctor of Philology, Professor,
Head of the Applied Linguistics and Translation Department
Cherkasy State Technological University

Lesia O. Hrechukha,

PhD in Philology, Associate Professor,
Applied Linguistics and Translation Department,
Cherkasy State Technological University

Anna Yu. Makota,

first-year Master's student in B 11.10 "Applied Linguistics",
Cherkasy State Technological University

RENDERING PROPER NAMES IN THE TRANSLATION OF TRUMAN CAPOTE'S NOVEL "OTHER VOICES, OTHER ROOMS"

The article examines the peculiarities of rendering proper names in the Ukrainian translation of 'Other Voices, Other Rooms' by Truman Capote. The study analyzes theoretical approaches to the classification of onyms in contemporary linguistics and translation studies, outlining the main functions of proper names in literary discourse and their role in shaping the author's conceptual framework. Particular attention is paid to the functional and stylistic features of anthroponyms and toponyms, which contribute to the construction of the novel's artistic space, the formation of psychological and sociocultural oppositions, and the actualization of the motifs of loneliness, alienation, and inner quest.

The research demonstrates that proper names in the novel perform nominative as well as semantic, characterological, and intertextual functions. A quantitative analysis of the novel's onymic space reveals the predominance of anthroponyms and toponyms. The article also investigates the principal methods of translating proper names in the Ukrainian translation. It has been established that transcription,

transliteration, and calquing are the most frequently used translation techniques. The choice of a particular translation strategy depends on the structure of the onym, its cultural markedness, the existence of established equivalents in the target language, and the necessity to preserve the intertextual potential of the proper name. The study proves that the adequate rendering of proper names is an important factor in preserving the artistic integrity of the literary work and conveying the author's intention in translation.

Keywords: *onym, proper name, anthroponym, toponym, literary translation, transcription, transliteration, calquing, Truman Capote.*

У сучасному перекладознавстві проблема відтворення власних назв посідає одне з ключових місць, оскільки саме ці одиниці виявляються найбільш чутливими до міжмовних та міжкультурних розбіжностей, адже вони акумулюють не лише номінативне значення, а й культурно-історичні, асоціативні та прагматичні смисли, специфічні для певної мовної спільноти.

На думку дослідників, власні назви (або оніми), окрім виконання номінативної функції, беруть активну участь у формуванні художнього образу, реалізації авторської концепції та організації тексту (Кушнірова, 2022: 179) і є важливим інструментом концептуалізації художньої дійсності, забезпечуючи когерентність тексту та інтерпретаційну глибину (Мороз, 2015: 168). У зв'язку з цим переклад онімів вимагає дотримання формальної точності з одночасним урахуванням їхнього семантичного, стилістичного та культурного навантаження, що істотно ускладнює вибір перекладацьких стратегій.

Актуальність дослідження зумовлена необхідністю системного аналізу способів передачі власних назв у художньому перекладі, зважаючи на їхню багатофункціональність та роль у формуванні текстової цілісності. Попри наявність у цій площині значної кількості праць зарубіжних (О. Бок, С. Басснет, Д. Крістал, П. Метьюс, К. Норд, П. Ньюмарк та ін.) і вітчизняних дослідників (М. Бережна, Н. Гасюк, В. Карабан, Т. Кушнірова, Л. Поліщук, О. Пуш, Т. Пушкар, М. Торчинський та ін.), проблема оптимального відтворення онімів, зокрема систематизації способів їх перекладу та визначення їх функціональної доцільності, все ще залишається дискусійною і потребує подальшого наукового осмислення.

Метою статті є комплексний аналіз способів відтворення власних назв у перекладі роману Трумена Капота «Інші голови, інші кімнати» та з'ясування їхніх функціонально-стилістичних особливостей у художньому тексті.

Виклад основного матеріалу дослідження. «Енциклопедія сучасної України» класифікує *власні назви (оніми)* як слова або словосполучення, які позначають індивідуальні об'єкти. На відміну від загальних назв, що об'єднують низку однотипних об'єктів, власні назви, навпаки, індивідуалізують найменований об'єкт, вирізняють його з класу однотипних (Масенко, 2005). Сукупність усіх власних назв, які функціонують у певній мові, утворює онімний (раніше – ономастичний) простір (Торчинський, 2014: 284). Власні назви формують систему знань про світ і беруть участь у конструюванні світогляду людини; особливостями їх утворення й функціонування займається ономастика (наука про власні назви).

Варто зазначити, що спочатку ономастика виникла як галузь знань, орієнтована переважно на практичні потреби, і тому виконувала лише допоміжну роль для етнографії, географії та літературознавства. Проте з утвердженням лінгвістичного підходу, який передбачає розгляд власних назв як повноцінних одиниць мовної системи та застосування до їх аналізу власне лінгвістичних методів, вона трансформувалася у самостійну наукову дисципліну з власним концептуально-методологічним інструментарієм. Саме тому ономастика відзначається міждисциплінарним характером: окрім лінгвістичної основи, вона інтегрує історичні, географічні, етнографічні, соціологічні, археологічні, а також біологічні, психологічні й філософські чинники, що розширює можливості дослідження власних назв.

У межах сучасної лінгвістичної традиції теоретичне осмислення онімів передбачає їх системну класифікацію. Зважаючи на об'єктивний інтерес науковців до аналізу онімного простору, цілком закономірною є наявність цілої низки класифікацій власних назв. Серед них розрізняють: *антропоніми* (імена осіб), *топоніми* (географічні назви), *зооніми* (клички тварин), *теоніми* (імена божеств), *міфоніми* (назви міфологічних персонажів), *ергоніми* (назви організацій, виробничих та суспільних об'єднань), *хрононіми* (назви відрізків часу, подій), *хремотоніми* (назви предметів матеріальної і духовної культури) (Масенко, 2005).

Зазначимо, що цей перелік не є вичерпним, оскільки внаслідок подальшої деталізації наявних груп онімів з'являються їхні підвиди (напр., архітектуроніми, хремотоніми, порейоніми, фалероніми та товароніми як підвиди прагматонімів) або вирізняються нові групи власних назв – споніми, поестоніми та ін. (див. Раєвська та Гринько, 2024: 201).

Зважаючи на міждисциплінарний характер ономастики та різноманітність об'єктів її дослідження, в межах цієї дисципліни виокремлюють описову ономастику, на якій ґрунтується більшість досліджень у цій галузі; історичну ономастику, яка досліджує походження власних назв; теоретичну ономастику, що дає змогу осмислити загальні закономірності розвитку та функціонування всієї системи; прикладну ономастику, пов'язану з практикою використання власних назв і розробленням рекомендацій щодо їх нормування та функціонування в різних сферах комунікації; етнічну ономастику, спрямовану на вивчення формування етносів та їхнього зв'язку з історичними й еволюційними процесами, а також літературну ономастику, що описує способи творення нових імен у художньому мовленні.

Поряд із терміном «літературна ономастика» в науковому обігу функціонують також такі поняття, як «стилістична ономастика», «поетична ономастика» та «поетика імені», кожне з яких репрезентує окремий аспект функціонування власних назв (див. Поліщук та Пушкар, 2024: 224). Так, «літературна ономастика» стосується використання імен у художніх текстах, що відрізняється від їх уживання в повсякденному мовленні. Натомість «стилістична ономастика» акцентує на взаємозв'язку індивідуального стилю автора з добром власних назв, тоді як у межах «поетичної ономастики» увага зосереджується на стилістичному потенціалі онімів у художньому мовленні.

Літературна ономастика досліджує функціонування власних назв у художньому тексті, зокрема способи їх творення та особливості сприйняття читачем. Такий підхід передбачає застосування спеціалізованої методології та комплексного аналізу онімів. У межах відповідних студій дослідники визначають ономастикон твору та з'ясовують роль власних назв у його структурній організації. У художньому дискурсі оніми часто використовуються цілеспрямовано для підсилення емоційного й смислового впливу на реципієнта (там само).

У художній літературі зазвичай розрізняють дві групи власних назв: (1) ті, що виконують характеристичну функцію щодо персонажів, і (2) ті, що не пов'язані безпосередньо з їхніми рисами. До першої належать так звані «етимологічні» або «сміслові» імена, які прямо відображають характер чи особливості героя. Натомість друга група охоплює імена, що не містять прямої характеристики персонажа, але здатні викликати певний емоційний відгук у читача (Торчинський, 2010: 150).

Онiми як частина внутрішнього лексику людини здатні актуалізувати культурні, історичні та інтертекстуальні смисли, викликаючи асоціації з певними подіями, персонажами, епохами або соціокультурними реаліями. У художньому тексті вони нерідко виконують функцію прихованих смислових маркерів, натякаючи на образи, предмети чи події, безпосередньо не названі в тексті, що характерно для так званих «прецедентних імен». Завдяки цьому онiми створюють додаткову смислову ауру твору та набувають у художньому дискурсі ширшого семантичного навантаження, трансформуючись із суто номінативних одиниць у носії авторської інтенції.

Роман Трумена Капота «Інші голоси, інші кімнати» (1948) належить до зразків американської південної готики та поєднує елементи психологічної прози й роману становлення. У центрі твору – історія підлітка Джоела Нокса, який після смерті матері вирушає до віддаленого маєтку свого батька на Півдні США. Простір роману вибудовується як замкнений, напівзанепалий світ, насичений атмосферою таємничості, відчуження й внутрішньої напруги.

У творі власні назви виконують важливу функціонально-стилістичну роль. Так, антропоніми роману (Джоел Нокс, Еймі Скаллі, Флорабель і Айдабель, Джісус Фівер, Коротун Сонечко), окрім функції ідентифікації персонажів, сприяють їх характеристиці й відображають соціальні, культурні та психологічні особливості героїв. Просте й стилістично нейтральне ім'я головного героя Джоела підкреслює вразливість, щирість і «незавершеність» героя, який лише перебуває у процесі формування власної ідентичності. Водночас, воно контрастує з вишуканим, аристократично маркованим іменем мешканця маєтку Рендолфа, що увиразнює відмінність їхніх образів, соціокультурних асоціацій та способів самопрезентації. Сусідська дівчинка Айдабель Томпкінс, яка стає другом Джоела, має нестандартне, фонетично експресивне ім'я, яке поєднує грубуватість і химерність та відображає незалежний, бунтівний і нетиповий для традиційної жіночої ролі характер героїні. Ім'я ексцентричної сусідки маєтку – міс Вістерія – являє собою ім'я-псевдонім із ботанічною семантикою (англ. *wistaria* – «гліцинія») і створює образ декоративності, штучності, занепаду й декадансу, що відповідає гротескному колориту роману.

У сукупності антропоніми твору формують складну систему стилістичних, соціокультурних і психологічних опозицій, у якій власні назви стають важливим засобом характеристики персонажів і конструювання художнього простору роману.

Топоніми (Скалліз Лендінг, Нун-Сіті, Парадайз-Чепел) утворюють специфічний просторовий контекст твору, увиразнюючи мотиви ізольованості, замкненості та відчуження. Так, назва маєтку Скалліз Лендінг (англ. *Skully's Landing*) містить похмурі асоціації: компонент *skull* («череп») актуалізує семантику смерті, занепаду й тривоги, тоді як *landing* («пристань», «місце прибуття») символізує межовий простір переходу, у якому опиняється головний герой. Топонім Нун-Сіті (англ. *Noon City*), попри формально нейтральне значення, створює відчуття застиглому часу й спустошеності, адже образ полудня асоціюється не лише зі світлом, а й із виснажливою статичністю та безрухом південного простору. Назва Парадайз-Чепел (англ. *Paradise Chapel*) поєднує релігійну символіку з іронічним підтекстом: компонент *paradise* («рай») контрастує з психологічно тривожною атмосферою роману, підкреслюючи розрив між уявленням про гармонію та реальністю внутрішньої самотності персонажів. Як наслідок, топоніми у творі виконують важливу локалізаційну та символічну функції, поглиблюючи емоційно-смисловий простір роману й підсилюючи його ключові мотиви – інакшості, самотності та внутрішнього пошуку.

Результати дослідження свідчать про те, що серед 129 власних назв, використаних у аналізованому творі, найчисельнішими групами є антропоніми (39,5%) і топоніми (37,2%), що акцентує нашу увагу на визначальній ролі персонажів і просторової локалізації у розгортанні сюжету. Саме ці категорії формують основу тексту і визначають його ідентифікацію в просторовому та антропоцентричному вимірах.

Інші групи онімів (23,3%), попри нижчу частотність, поглиблюють змістову структуру та посилюють контекстуальну насиченість твору. Серед них можна вирізнити групи прагматонімів (9,3%), ергонімів (5,4%), міфонімів (3,1%) та хрононімів (3,1%). До поодиноких випадків можна зарахувати використання ідеонімів (1,6%) та зоонімів (0,8%).

Таким чином, кількісний і функціональний розподіл онімів у тексті свідчить про їхню структурну та смислотвірну значущість, оскільки кожна група виконує специфічну роль у формуванні художнього простору твору та забезпечує його багаторівневу організацію. Це зумовлює необхідність аналізу способів перекладу власних назв, адже саме перекладацькі рішення визначають ступінь збереження їхнього смислового, стилістичного й текстотвірного потенціалу у тексті перекладу.

З огляду на функціонально-стилістичну значущість онімів у художньому тексті особливої ваги набуває проблема їх адекватного відтворення. Серед основних способів перекладу власних назв дослідники найчастіше виокремлюють транскрипцію, транслітерацію, калькування, транспозицію та комбінацію цих прийомів (змішаний переклад) (Поліщук та Пушкар, 2024: 225; Раєвська та Гринько, 2024: 202–203).

Аналіз перекладацьких рішень у досліджуваному матеріалі засвідчив домінування фонетично орієнтованих способів передачі власних назв. Зокрема, під час перекладу онімів найчастіше використовувалися транскрипція (44%), транслітерація (31%) і калькування (16%); в інших випадках було застосовано змішаний переклад. Розглянемо застосування цих перекладацьких прийомів на прикладах оригінальних фрагментів та їх перекладу українською мовою, виконаного Є. Даскалом.

(1) *Now a traveler must make his way to Noon City by the best means he can, for there are no buses or trains heading in that direction, though six days a week a truck from the Chuberry Turpentine Company collects mail and supplies in the next-door town of Paradise Chapel: occasionally a person bound for Noon City can catch a ride with the driver of the truck, Sam Radclif* (Capote, 2015: 1).

Якщо сьогодні мандрівникові трапиться верстати свій шлях до *Нун-сiмi*, йому доведеться докласти чимало зусиль, аби туди дістатися: ані потягів, ані автобусів у тому напрямку немає. Проте шість разів на тиждень вантажівка *Скипидарного товариства «Чаберрі»* заїжджає за поштою та їстівними припасами до сусіднього містечка *Парадайз-Чепел*. Тож її водій *Сем Редкліф* часом може підвезти шукача пригод до *Нун-Сiмi* (Капота, 2017: 8).

У наведеному фрагменті у перекладі переважає транскрипція як спосіб передачі топонімів та антропонімів: *Noon City* → Нун-Сіті, *Paradise Chapel* → Парадайз-Чепел, *Sam Radclif* → Сем Редкліф. Водночас назву *Chuberry Turpentine Company* перекладено комбінованим способом: власну назву *Chuberry* передано транскрипцією (Чаберрі), тоді як апелятивний компонент *Turpentine Company* відтворено шляхом калькування (Скипидарне товариство).

(2) *Listening to it, it came to Joel that he had a lot in common with Little Kay, whose outlook was twisted when a splinter from the Sprite's evil mirror infected his eye, changing his heart into a lump of bitter ice: suppose, he thought, hearing Ellen's gentle*

voice and watching the firelight warm his cousins' faces, suppose, like Little Kay, he also were spirited off to the *Snow Queen's* frozen palace? (Capote, 2015: 4)

Джоел слухав казку й зрозумів, що має чимало спільного з *маленьким Касм*. Скалка диявольського дзеркала потрапила хлопчикові в око, спотворила його зір і перетворила серце на злу крижану грудку. «А якби, – думав Джоел, слухаючи ніжний голос *Еллен* і роздивляючись освітлені вогнем із каміна обличчя своїх кузенів, – а якби мене теж, як маленького Кая, викрали та тримали в крижаному палаці *Снігової королеви*?» (Капоте, 2017: 16)

У цьому фрагменті перекладач переважно використовує транскрипцію для передачі антропонімів (Joel → Джоел, Ellen → Еллен), що забезпечує збереження фонетичної близькості до оригіналу. Водночас ім'я персонажа казки Г.-К. Андерсена Little Kay відтворено у формі «маленький Кай», яка є традиційно усталеним відповідником в українській перекладацькій практиці. Аналогічно назву Snow Queen перекладено як «Снігова королева» шляхом калькування, оскільки цей онім уже закріпився в українському культурному просторі як назва відомого казкового образу. Застосування калькування і збереження інтертекстуального потенціалу онімів актуалізує асоціації з казкою Андерсена й поглиблює мотиви емоційного відчуження, самотності та внутрішньої «замороженості» головного героя.

Висновки і перспективи дослідження. Проведене дослідження засвідчило, що власні назви у романі «Інші голоси, інші кімнати» Трумена Капоте виконують важливі структурні, характеротворчі та смислотвірні функції, беручи участь у формуванні художнього простору твору та реалізації авторської концепції. Аналіз онімного простору роману виявив домінування антропонімів і топонімів, які забезпечують антропоцентричну та просторову організацію тексту, тоді як інші групи онімів поглиблюють його символічний та інтертекстуальний потенціал. Встановлено, що власні назви у творі виконують номінативну, стилістичну та культурну функції: антропоніми сприяють розкриттю характерів персонажів, а топоніми підсилюють мотиви самотності, відчуження та внутрішнього пошуку. Аналіз перекладацьких рішень уможливив висновок про переважання транскрипції, транслітерації та калькування. Вибір способу передачі залежить від структури оніма, його культурної маркованості та необхідності збереження інтертекстуального потенціалу. Отримані результати можуть бути використані у подальших дослідженнях у сфері перекладознавства, зокрема у вивченні прагматичних аспектів відтворення онімів у міжкультурній комунікації.

Література:

1. Кушнірова Т. Літературні оніми у художньому тексті та особливості їхнього перекладу українською мовою (на матеріалі повісті «Джеймс і гігантський персик» Роальда Дала // Актуальні проблеми іноземної філології та перекладознавства. 2022. Вип. 56. Т. 4. С. 178–183. URL: <https://reposit.nupp.edu.ua/files/original/11/9619/68484f9ef1d88564c9fbd764d21d46c7eb294d7e.pdf> (дата звернення: 01.05.2026).
2. Масенко Л. Т. Власні назви // Енциклопедія сучасної України / редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк та ін.; НАН України, НТШ. Київ : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. URL: <https://esu.com.ua/article-35126> (дата звернення: 01.05.2026).
3. Мороз О. А. Оніми в художньому дискурсі Макса Кідрука (на матеріалі роману «Твердиня») // Вісник Донецького нац. ун-ту. Сер.: Гуманітарні науки. 2015. № 1–2. С. 167–172. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdnug_2015_1-2_31 (дата звернення: 01.05.2026).
4. Поліщук Л. П., Пушкар Т. М. Складнощі перекладу власних назв у художньому творі // Закарпатські філологічні студії. 2024. Вип. 36. С. 223–226. URL: <https://eprints.zu.edu.ua/42085/1/40.pdf> (дата звернення: 01.05.2026).
5. Раєвська І. В., Гринько О. С. Традиція на новаторство при перекладі англійських власних назв українською на прикладі сучасної англомовної прози // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного ун-ту. Сер.: Філологія. 2024. № 69. Т. 1. С. 200–203. URL: https://www.vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v69/part_1/45.pdf (дата звернення: 01.05.2026).
6. Торчинський М. М. Структура, типологія і функціонування онімної лексики української мови: дис. ... доктора філол. наук: 10.02.01. Київ : КНУ ім. Тараса Шевченка, 2010. 502 с.

Джерела ілюстративного матеріалу:

1. Капоте Т. Інші голоси, інші кімнати / пер. з англ. С. Даскал. Харків : Віват, 2017. 224 с.
2. Capote T. Other Voices, Other Rooms. London : Penguin Books Ltd, 2015. 77 p.

References:

1. Kushnirova, T. (2022). Literaturni onimy u khudozhn'omu teksti ta osoblyvosti yikhnoho perekladu ukrayins'koyu movoyu (na materialy povisti «Dzheymys i hihants'kyu persyk» Roal'da Dala) [Literary onyms in a literary text and peculiarities of their translation into Ukrainian (based on Roald Dahl's novella *James and the Giant Peach*)]. *Aktual'ni problemy inozemnoyi filolohiyi ta perekladoznavstva [Current Issues of Foreign Philology and Translation Studies]*, 56 (4), 178–183. <https://reposit.nupp.edu.ua/files/original/11/9619/68484f9ef1d88564c9fbd764d21d46c7eb294d7e.pdf> [in Ukrainian].
2. Masenko, L. T. (2005). Vlasni nazvy [Proper names]. In I. M. Dzyuba, A. I. Zhukovskyy, M. H. Zheleznyak et al. (Eds.), *Entsyklopediya suchasnoyi Ukrainy [Encyclopedia of Modern Ukraine]*. Kyiv: Instytut entsyklopedychnykh doslidzhen' NAN Ukrayiny. <https://esu.com.ua/article-35126> [in Ukrainian].
3. Moroz, O. A. (2015). Onimy v khudozhn'omu dyskursi Maksa Kidruka (na materialy romanu «Tverdynya») [Onyms in the literary discourse of Max Kidruk (based on the novel «Stronghold»)]. *Visnyk Donetskoho natsional'noho universytetu. Seriya: Humanitarni nauky [Bulletin of Donetsk National University. Series: Humanities]*, 1–2, 167–172. http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdnug_2015_1-2_31 [in Ukrainian].
4. Polishchuk, L. P., & Pushkar, T. M. (2024). Skladnoshchi perekladu vlasnykh nazv u khudozhn'omu tvori [Difficulties of translating proper names in a literary work]. *Zakarpats'ki filolohichni studiyi [Transcarpathian Philological Studies]*, 36, 223–226. <https://eprints.zu.edu.ua/42085/1/40.pdf> [in Ukrainian].
5. Rayevska, I. V., & Hryn'ko, O. S. (2024). Tradytsiya ta novatorstvo pry perekladi anhliys'kykh vlasnykh nazv ukrayins'koyu na prykladi suchasnoyi anhlo-movnoyi prozy [Tradition and innovation in translating English proper names into Ukrainian based on contemporary English-language prose]. *Naukovyy visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Seriya: Filolohiya [Scientific Bulletin of the International Humanities University. Series: Philology]*, 69 (1), 200–203. https://www.vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v69/part_1/45.pdf [in Ukrainian].
6. Torchynskyy, M. M. (2010). *Struktura, typolohiya i funktsionuvannya onimnoyi leksyky ukrayins'koyi movy [Structure, typology, and functioning of the onymic vocabulary of the Ukrainian language]*. Doctoral dissertation. Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine [in Ukrainian].

Sources of illustrative material:

1. Capote, T. (2017). *Inshi holosy, inshi kimnaty [Other Voices, Other Rooms]* (Ye. Daskal, Trans.). Kharkiv: Vivat [in Ukrainian].
2. Capote, T. (2015). *Other Voices, Other Rooms*. London: Penguin Books Ltd., 2015. 77 p.